

отецъ Паисий. Той донесълъ своята история и накаралъ Стойка да я препише. Тогава въ България нѣмало печатница и книгитѣ се преписвали отъ ржка на ржка. Учителъ Стойко преписалъ книгата и започналъ да я чете предъ ученицитѣ. Докато стоялъ въ Котелъ Паисий, той се срѣщалъ съ селскитѣ първенци и много имъ приказвалъ за книгата си и за мжката, съ която я написалъ. Всички се зарадвали отъ тази книга. И когато Паисий си заминалъ, младиятъ учителъ не само челъ книгата на мало и голѣмо, на бедно и богато, но накаралъ всичкитѣ си ученици да я изучатъ наустъ. Книгата била турена въ църквата, та всѣки, ако иска, да я намѣри и прочете. Но да не би нѣкой да я земе учителъ Стойко написалъ на предния листъ следното: „Тази книга се пази въ църквата, да може всѣки грамотенъ да я чете и пакъ да я тури на мѣстото ѝ. Ако нѣкой я открадне, да бжде проклетъ отъ Господа Бога и отъ всички апостоли. Тучъ, желѣзо и камъкъ да се топятъ, но тѣлото на крадеца въ гроба никога да не се стопи!“

Отъ прочитането на тази книга, котленскитѣ първенци и младежи се събудили, та станали добри българи и родолюбци. Гдето и да отивали, тѣ не си забравяли рода и името.

Паисий посетилъ много села и градове и навсѣкжде давалъ книгата си да я преписватъ и да я четатъ. Съ тази книга той будилъ народа да не се нарича съ чуждо име и да не забравя родния си езикъ. Отъ пжтуването на Паисия болестъта му се усилила и той умрѣлъ нѣкжде, но за жалость и до днесъ не се знае, где е гробътъ му.

Стойко Владиславовъ 20 години училъ котленскитѣ деца и имъ челъ Паисиевата история. Пър-